

Készülj fel
a szerelemre!
– Julia Quinn

A HERCEGNÉ ALKUJA

A LÁNY
ÉS A HERCEG
1.

TESSA DARE

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

fine
selection

TESSA DARE

A
HERCEGNÉ
ALKUJA

A LÁNY
ÉS A HERCEG
❧ 1. ❧

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Prédikátor lánya vagyok. Emma, a regényem főszereplője pedig egy
lelkész lánya. Szeretném azonban leszögezni, hogy Emma apjának
semmi köze a saját édesapámhoz, aki engem szeretetben nevelt fel,
és mindig mellettem állt.*

*Mindent köszönök neked, Apa. Ez a könyv neked szól, kivéve a 7.,
9., 11., 17., 19., 21. és 28. fejezeteket.*

Első fejezet

HUSZONKÉT ÉVES KORÁRA EMMA GLADSTONE megtanult néhány kemény leckét az élettől.

A hercegek nem mindig olyanok, amilyenek várjuk őket. A fényes páncél a keresztes hadjáratokkal kiment a divatból. És ha léteznek is jó tündérek, őt eddig messzire elkerülték.

Egy lány, ha bajba kerül, többnyire csak magára számíthat.

Ez aznap délután is bebizonyosodott.

Az Ashbury-kastély előtt állt, ami Mayfair egyik frekventált terének egy teljes oldalát elfoglalta.

Elegáns épület volt. És hatalmas.

Félelmetes.

Emma nagyot nyelt. *Sikerülnie kell!* – biztatta magát. Annak idején egyedül jött Londonba – gyalog. A csikorgó tél közepén. Ennie sem volt mit, mégsem adta meg magát a kétségbeesésnek. Aztán talált munkát, és új életet kezdett a nagyvárosban. Most, hat évvel később, inkább lenyelte volna a Madame Bissette divatszalonjában fellelhető összes tűt, mint hogy az apja segítségével kuncsorogjon.

Ehhez képest mit neki bekopogtatni egy herceg ajtaján?

Igazán nem nagy dolog. Semmiség. Kihúzza magát, belép a kovácsoltvas kapun, felmegy a gránitlépcsőkön – elvégre csak olyan száz fokról lehet szó –, és meghúzza a csengőt azon a díszesen faragott, masszív faajtón.

Jó napot! Emma Gladstone vagyok. A titokzatos Ashbury herceghez jöttem. Nem, nem ismer engem. Nem, nincs névjegyem. Őszintén szólva semmim sincs. Holnaptól tető sem lesz a fejem felett, ha nem hajlandó fogadni.

Atyaég! Ez nem fog menni.

Sóhajtva fordult el a kaputól, és tizedjére is megkerülte a teret, miközben fázósan dörzsölgette csupasz karját a köpenye alatt.

Meg kell próbálnia!

A kapuhoz érve ismét megállt, és nagy levegőt vett. A szíve a torokban dobogott, de igyekezett figyelmen kívül hagyni.

Lassan már esteledik. Senki sem fog a segítségére sietni. Nincs mire várni, nincsen visszaút.

Most vagy soha!

ASHBURY HERCEGE A KÖNYVTÁRSZOBÁBAN ÜLT az asztalánál, amikor egyszer csak szokatlan hang ütötte meg a fülét. Csengettek volna?

A következő pillanatban ismét meghallotta.

Valóban a csengő volt az.

És ami még rosszabb: az ő csengője.

Átkozott pletykás népség! Alig néhány hete érkezett a városba. Elfelejtette már, hogy a londoni szóbeszéd gyorsabb, mint a puszkagolyó. Csakhogy sem ideje, sem türelme nem volt a kíváncsiskodókra. Akárki is az, Khan majd elküldi, gondolta.

Azzal tintába mártotta a tollszárát, és folytatta a levelet, amit épp a semmirekellő ügyvédeknek fogalmazott.

Nem tudom, mi az ördögöt csináltak az elmúlt egy évben, de a birtokaimon siralmas állapotok uralkodnak.

A yorkshire-i intézőt azonnal el kell bocsátani! Az építésznek mondják meg, hogy látni akarom az új malom terveit. Már tegnap is késő lett volna. És van még valami, amit haladéktalanul el kell intézni.

Ash tétovázott, a tollszár megállt a levegőben. Maga is alig hitte, mit készül a papírra vetni. De bármennyire is rettegett tőle, meg kellett tennie. Úgyhogy folytatta a levélírást:

Szükségem van egy feleségre.

Úgy gondolta, nem ártana megfogalmazni az igényeit, hogy neki egy szülőképes korú, tisztességes családból származó nő kellene, aki súlyos anyagi gondokkal küszködik, és hajlandó lenne megosztani az ágyát egy sebhelyektől elcsúfult férfival.

Röviden: olyasvalaki jöhetne szóba, aki kellőképpen kétségbe van esve.

Istenem, ez borzalmasan hangzik! Maradjon inkább csak az előbbi egy mondat:

Szükségem van egy feleségre.

Ekkor Khan jelent meg az ajtóban.

– Kegyelmes uram, bocsásson meg a zavarásért, de egy fiatal hölgy keresi önt. Menyasszonyi ruhát visel.

Ash a komornyikra, majd a papírra vetett mondatra nézett. Aztán újra fel, a komornyikra.

– Hát ez különös. – Talán az ügyvédei mégsem olyan haszontalanok, mint gondolta. Letette a tollat, csizmás lábát az asztalnak támasztotta, és hátradőlt, hogy az arca árnyékba essen. – Vezesd csak be!

Egy fehérbe öltözött fiatal nő lépett a szobába.

Ash lába magától lecsúszott az asztalról. Hátrahőkölve nekiütközött a falnak, és kis híján kiesett a székéből. Ebben a pillanatban lezuhant egy csomó irat a polcra. A papírlapok hópelyhekként szálalángozva hulltak a padlóra.

Káprázik a szeme?

Nem a lány szépsége miatt érezte így – noha feltételezte, hogy gyönyörű lehet, csakhogy egyszerűen képtelen volt megítélni, annyira bántotta a szemét a ruhája. Az a gyöngyökből, csipkéből, strasszokból, flitterekből varrott borzadály.

Szentséges ég! Egyáltalán nem volt hozzászokva, hogy a saját szobájában egy még magánál is visszataszítóbb jelenséggel találkozjon.

Jobb könyökét a karfára téve masszírozni kezdte a homlokát, eltakarva sebhelyes arcát. Most azonban nem egy inast akart ezzel megkímélni a szörnyű látványtól, és nem is a büszkeségéről volt szó. Egyszerűen csak védekezni próbált volna ez ellen a... ruhának alig-ha nevezhető lidércnyomás ellen.

– Sajnálom, hogy így magára törtem, kegyelmes uram – szólalt meg a fiatal nő, tekintetét a perzsaszőnyeg mintázatára szegezve.

– Remélem is.

– De tudja, meglehetősen kétségbeejtő helyzetbe kerültem.

– Igen, az látszik.

– Meg kell kapnom a munkámért járó pénzt, mégpedig azonnal.

Ash megdermedt.

– A... a munkájáért járó pénzt?

– Varrónő vagyok. Ezt... – mutatott végig a lány a fodros rettetenen – én varrtam Miss Worthingnek.

Miss Worthingnek.

Ah, Ash kezdte kapiskálni. Ezek szerint a fehér szaténmerénylet az ő volt menyasszonyának készült. Ezen nem lepődött meg. Annabelle Worthingnek mindig is borzalmas ízlése volt – mind a ruhák, mind pedig a potenciális férjjelöltek terén.

– Miután felbontották az eljegyzésüket – folytatta a látogatója –, nem vette át a ruhát. Az anyagköltséget állta ugyan, de a munkadíjat már nem fizette ki. Így nem kaptam meg a fizetségem. Megpróbáltam elérni őt is, de hiába. A leveleimre pedig egyikük sem válaszolt. Gondoltam, ha megjelenek így – tárta szét fehér szoknyája redőit –, ebben az öltözetben, nem fognak levegőnek nézni.

– Ezt jól gondolta. – Ashnek még az arca sértetlen oldala is eltorzult a grimasztól, ahogy ránézett. – Jóságos isten! Mintha felrobbant volna egy függönyüzlet, és maga alá temette volna!

– Miss Worthing olyan ruhát kért, ami méltó egy hercegnehéz.

– Ez pedig – mondta a férfi – jobban mutatna egy bordélyház csillárjának a lámpabúrájaként.

– Nos, az ön választottjának... extravagáns ízlése van.

A herceg előrehajolt a székében.

– Egyszerűen nem tudok napirendre térni felette. Úgy néz ki, mint egy cifra hányás, egy unikornisé, a Himalájában élő rettentetes jeti bundáján.

A lány elkeseredett sóhajjal a mennyezetre emelte a tekintetét.

– Mi az? – kérdezte a herceg. – Csak azt ne mondja, hogy magának tetszik!

– Az nem számít, hogy nekem tetszik-e, kegyelmes uram. Ettől függetlenül igenis büszke vagyok a két kezem munkájára, ráadásul hónapokba telt elkészíteni.

Miután csillapodott a sokkhatás, amit az elborzasztó öltözék okozott, Ash a benne szinte elvesző fiatal nőre fordította a figyelmét.

Sokat javított a látványon.

Selymes bőr. Rózsaszíromajkak. Koromfekete szempillák.

Szálfaegyenes termet.

– Már maga a hímzés is... egy hetembe került, hogy tökéletes legyen.

Kezével végigsimított a ruha nyakkivágásán.

Ash tekintete követte az ujjai által bejárt utat. A hímzést meg sem látta. Férfiből volt; ő melleket látott. Könnyű, csábító melleket, ahogy a kényelmetlen míder fogságában sínylődnék. Ugyanannyira tetszettek neki, mint az az elszánt határozottság, ami kidomborította őket.

Aztán feljebb emelte a tekintetét, pillantása végigsiklott a lány karcsú nyakán, a feltűzött gesztenyebarna hajzuhatagon. Olyan rendezett, olyan visszafogott frizurát viselt, hogy az embernek kedve lett volna kihúzgálni a tincseit. Egyiket a másik után.

Szedd össze magad, Ashbury!

Annyira nem lehetett csinos, mint amilyennek látta, csak biztos előnyére vált a kontraszt azzal az ízléstelen ruhával szemben. Ő pedig már jó ideje önmegtartóztató remeteéletet élt, ami szintén közrejátszhatott a megítélésében.

– Kegyelmes uram – szólalt meg ekkor ismét a lány –, üres a szenesládám, az éléskamrámban csak néhány fonnyadt krumpoli maradt, és ma még ki kell fizetnem a negyedéves lakbéremet.

A tulajdonos azzal fenyegetőzik, hogy ha nem fizetem ki a teljes összeget, kiteszi a szűrőmet. Meg kell kapnom a fizetségemet. Mégpedig sürgősen. – Előrenyújtotta a markát. – Két font három shillinget kérek.

Ash összefonta a karját a mellkasán, és a lányra meredt.

– Miss...

– Gladstone. Emma Gladstone.

– Miss Gladstone, úgy tűnik, magának fogalma sincs, milyen következményekkel jár az, ha valaki így rátör egy magányosan élő hercegre. Illene legalábbis tartania tőlem, sőt mi több, rettegni. Ehhez képest, döbbenetes módon, se nem tördeli a kezét, se nem remeg... Biztos az, hogy maga csak egy egyszerű varrónő?

Emma felemelte a kezét, tenyerét a férfi felé fordítva. Friss sebek és bőrkeményedések látszódtak az ujjbegyein. Meggyőző bizonyíték volt, ezt Ashnek el kellett ismernie, de maradtak kétségei.

– Látom, de biztosra veszem, hogy nem született szegénynek. Ahhoz túlságosan is öntudatos, és ránézésre nagyon is jó fizikai állapotban van. Feltételezem, hogy valami borzalmas tragédia folytán korai árvaságra jutott.

– Téved, kegyelmes uram.

– Akkor talán zsarolás áldozata lett?

– Nem – felelte Emma elnyújtva a szót, maga is meglepődve ezen az abszurd feltételezésen.

– Akkor árva gyerekeket támogat, miközben zsarolják?

– Nem!

A férfi csettintett az ujjával.

– Megvan! Az apja egy semmirekellő bűnöző. Az adósok börtönében ül. Vagy ginre és örömlányokra költi a labkért.

– Az apám lelkész. Hertfordshire-ben.

Ash homlokán ráncok jelentek meg. Egy újabb meglepő furcsaság. A lelkészek tisztességes úriemberek.

– Hogy kerül egy tisztességes úriember lánya olyan helyzetbe, hogy varrogatással kelljen megkeresnie a kenyerét?

Ekkor a férfi észrevett egy kis bizonytalanságot a lány reakciójában, ahogy finoman megdörzsölte a fülcimpája tövét.

– Néha a sorsunk váratlan fordulatot vesz.

– És akkor még bizonyára finoman fogalmazott.

A sors egy örök premenstruációs hisztériával küzdő, szívtelen bozorkány. Ha valaki, Ash tudta ezt.

Megfordult a székében, és az íróasztal mögötti széfhez nyúlt.

– Sajnálom – szólalt meg megenyhült hangon a lány. – Egy felbontott eljegyzés bizonyára nagy csapást jelent az embernek. Pedig Miss Worthing kedves, fiatal nőnek látszik.

A férfi mindeközben pénzt számolt a tenyerébe.

– Ha töltött már egy kis időt is a társaságában, tudnia kell, hogy ez nem így van.

– Akkor talán jobb is, hogy nem vette feleségül.

– Igen, és rendkívüli előrelátásra vall, hogy még az esküvő előtt elcsúfítottam az arcom. Micsoda balszerencse lett volna, ha mindez utána történik!

– Elcsúfította? Ha szabad megjegyeznem, kegyelmed nem is fest olyan rosszul.

Ashbury lecsapta a széf tetejét.

– Annabelle Worthing mindenáron férjet akart fogni, olyat, aki ranggal és vagyonnal rendelkezik. Én herceg vagyok, és botrányosan gazdag. Mégis elhagyott. Ennyire rossz a helyzet.

Azzal felállt, és a lány felé fordította az arca sebhelyes oldalát. Az íróasztala a szoba legsötétebb sarkában állt – ami nem volt véletlen. A szoba súlyos bársonyfüggönyei a napfény nagy részét kizárták ugyan, de az olyan brutális forradások, mint az övé, csak teljes sötétségben maradhattak volna észrevétlenek. Amit meghagytak a lángok a fél arcából, abba még belerondított a sebész szikéje, utána meg a lázzal járó gennyes fertőzés is kikezdte. Pokoli heteket élt át. A jobb oldala a halántékától a csípőjéig forradásos sebek és lőpor okozta égési sérülések egymást érő, vörhenyes tömkelege volt.

Miss Gladstone döbbsen hallgatott. Becsületére legyen mondván, hogy nem ájult el, nem fogta el a hányinger, és nem rohant ki sikoltozva a szobából... Ami a szokásos reakciókhoz képest üdítő kivételt jelentett.

– Mi történt? – kérdezte.

– Háború. Következő kérdés?

A lány elgondolkodott, majd nyugodt hangon megszólalt:

– Megkaphatnám, kérem, a pénzemet?

A herceg karja már mozdult, hogy átadja neki.

Ő már nyújtotta érte a kezét.

Ekkor a férfi a tenyerébe zárta az érméket.

– Előbb adja ide a ruhát!

– Micsoda?

– Ha kifizetem magának a munkáját, úgy a tisztességes, ha cserébe én is megkapom a ruhát.

– Mihez akar kezdeni vele?

Ash megvonta a vállát.

– Még nem tudom. Felajánlom a nyugdíjazott operatáncosok otthonának. Vagy behajítom a Temzébe, hadd örüljenek neki az

angolnák. De lehet, hogy felakasztom a bejárati ajtóra, hogy elűzze a gonosz szellemeket. Lehetőségből van bőven.

– Hát... holnapra ki tudom szállíttatni kegyelmednek, de a pénzre még ma szükségem van.

Ash rosszallóan csettegett a nyelvével.

– Azt kölcsönnek nevezik, Miss Gladstone, és én nem vagyok bank.

– Akkor most rögtön akarja a ruhát?

– Ha magának most kell a pénz, akkor igen.

A lány részegezett, sötétbarna szeme összeszűkül, kiolvasható volt belőle, hogy gazemberséggel vádolja.

Ami igaz, az igaz, vont vállat Ash: az is volt.

Abba a ritka pokoli helyzetbe került, hogy egy puszta véletlen folytán horrorisztikusan megsérült a harctéren. Nem volt kit hibáztatni, nem volt kin bosszút állni. Csak a mardosó keserűség maradt, ami arra készítette, hogy gondolkodás nélkül rátámadjon mindenre, ami vagy aki az útjába kerül. Dehogyan volt ő erőszakos! Csak ha valaki igazán, istenigazán megérdemelte. Legtöbbször viszont beérte azzal a perverz örömmel, hogy bosszúságot okoz másoknak.

Ha már úgy néz ki, mint egy szörnyeteg, legalább hadd élvezze ki a szerepét!

Ez a varrónő viszont, sajnos, nem volt hajlandó a rémült egerke szerepét játszani. Semmi sem rengette meg, amit mondott, márpedig ha eddig nem menekült el rémületében, valószínűleg már nem is fog.

Hát jó.

Már éppen át akarta adni a pénzt, és búcsút inteni neki meg a ruhának is, amikor a lány, nagy nehezen megállapodva önmagával, felsóhajtott:

– Jól van, ám legyen!

A keze megmozdult, és elkezdte kikapcsolgatni a míder varrásába rejtett kis kampócskákat. Egymás után, szép sorban. Ahogy a felsőrész meglazult, a mellei visszanyerték természetes gömbölydedségüket. A ruha ujja lecsúszott a válláról, felfedve lehetővékony alsóruháját.

Közben kiszabadult egy sötétlő hajtincse, és simogatóan a vállára hullott.

Jézus Mária!

– Állj!

A lány dermedten kapta fel a fejét.

– Állj?

A férfi elfojtott egy káromkodást. *Meg ne kérdezd még egyszer!*

– Állj!

Ash maga is alig tudta elhinni, hogy volt benne annyi tisztesség, hogy még egyszer rászólt. Nem sok kellett hozzá, hogy két font három shillingért egy privát vetkőzőszámot kapjon. Jóval drágább lett volna, mint a jelenlegi árfekvés, de egy ilyen csinos lány esetében még így is jó üzletnek tűnt.

Arról nem is beszélve, hogy az apja lelkész. Mindig is arról álmodott, hogy egyszer elcsábítja egy lelkész lányát. De melyik férfi nem? Ő viszont nem volt olyan aljas, hogy rútul kihasználja egy fiatal nő szorult helyzetét.

Hirtelen átfutott az agyán egy gondolat. Talán-talán mégis meg tudná valósítani az előbbi titkos vágyát egy másik, kevésbé alávaló módon. Eszébe jutott a félbehagyott levele meg a követelése, ami hirtelen új megvilágításba helyezte Emma Gladstone-t.

Fiatal és egészséges. Művelt. Az apja révén az úri körökhöz tartozik, és hajlandó levetkőzni előtte.

De ami a legfontosabb: kétségbeejtő helyzetben van.

Pont megfelelne neki.

Nagyon is.

– Miss Gladstone, van egy ajánlatom a maga számára. Vagy kifizetem a két font három shillinget... – mondta, majd az asztalra tett egy stósz érmét. A lány vágyakozva bámulta őket. – Vagy – folytatta – hercegnévé teszem.

Második fejezet

HERCEGNÉVÉ? – DÖBBENT MEG EMMA.

Most már legalább volt rá ürügye, hogy alaposan megnézzze magának a férfit.

Amióta a sebhelyes profiljával felé fordult, igyekezett nem bámulni. Aztán aggódni kezdett, hogy ha rá sem néz, az még nagyobb udvariatlanságnak tűnhet. Így aztán a tekintete folyamatosan a férfi arca, a szőnyeg és az asztalon heverő érmék között cikázott. Forgott vele a szoba.

Most viszont nagyon jó oka volt rá, hogy tágra nyílt szemekkel rámeredjen.

A kontraszt döbbenetes volt. Először persze az arca sérült fele vonta magára a figyelmét. Gyötrelmesen, a felismerhetetlenségig összeégett, a fülénél és a hajvonalá tövében szertefutó hegsvöttek kanyarogtak. Ami még kegyetlenebbnek hatott, hogy ez a sebzett arcfél olyan élesen különbözött az ép arcfelétől. Mert az a profilja gyönyörű volt, a magukat legyőzhetetlennek tartó úriembereknek a pimasz, megalkuvást nem ismerő módján.

Emma nem találta ijesztőnek, bár nem tagadhatta, hogy megdöbrentő volt. *Nem, gondolta, a „megdöbrentő” még csak nem is a megfelelő szó.*

Inkább lélegzetelállító.

Lélegzetelállítóan szörnyű.

Mint akibe belecsapott egy villám, és kettéhasította a testét... az elektromos energia még ott sercegett körülötte. Emma a szoba másik végéből is érezte. Lúdbőrzött tőle a karja.

– Elnézést kérek, kegyelmes uram. Bizonyára rosszul hallottam, amit mondott.

– Azt mondtam, hercegnévét teszem.

– Bizonyára... bizonyára nem házasságkötésre gondol.

– Nem. Bevetem hatalmas befolyásomat a Lordok Házában, hogy hatálytalanítsák az elsőszülöttségi törvényt, aztán elintézem a régensherceggel, hogy alapítson egy új hercegséget. Ha ez megtörtént, meggyőzőm, hogy adományozza oda egy hertfordshire-i lelkész lányának, mert megilleti. Hát persze hogy házasságkötésre gondolok, Miss Gladstone!

A lány zavartan felnevetett. Ezen csak nevetni lehetett. Biztos csak viccel!

– Nem mondja, hogy megkéri a kezem?!

A férfi fáradtan felsóhajtott.

– Herceg vagyok. Én nem megkérem a maga kezét, hanem felajánlom, hogy feleségül veszem. Az teljesen más.

Emma akart volna válaszolni, de csak tátogni tudott.

– Szükségem van egy örökösre. A jövő alapjait – folytatta a herceg – mihamarabb le kell fektetnem.

A lány felfigyelt a kifejezésre, és arra a nyers határozottságra, amivel a férfi kimondta.

Le kell fektetnem.

– Ha holnap meghalok, minden az unokatestvéremre száll. Aki egy reménytelen idióta. Nem azért mentem a kontinensre, nem azért harcoltam a francia zsarnok ellen, és éltem túl ezt – mutatott az arcára –, hogy aztán végignézzem, amint a bérlőim nyomorba süllyednek. Márpedig az elsőszülöttségi törvény, mivel nem áll szándékomban érvényteleníttetni, megköveteli, hogy megnősüljek és fiút nemzzek.

Nyugodt léptekkel megindult a lány felé, át a szobán. Emma mozdulatlanul állt a helyén, nem volt hajlandó meghátrálni. De minél közömbösebben és fölényesebben viselkedett a férfi, az ő szíve annál hevesebben vert.

Lehet, hogy az arca döbbenetet keltett, de maga a férfi...

Lélegzetelállítóan vonzó jelenség volt.

Hogy elterelje a figyelmét, Emma arra összpontosított, amihez értett: a herceg öltözékére. Tökéletesen szabott zakója kiemelte széles vállát és erős karjait. A legjobb minőségű gyapjúból készült, ami sűrű szövésű és gondosan festett. A szabása azonban már két éve kiment a divatból, a mandzsettája egy kissé meg is kopott, és...

– Tudom, mire gondol, Miss Gladstone.

Emma kételkedett ebben.

– Maga nem hisz nekem. Hogy tudna egy magafajta nő bekerülni ilyen magas körökbe? Nem tagadhatom, hogy az arisztokrata hölgyek társaságában kirekesztettnek és magányosnak fogja érezni magát, de az anyagi előnyök egész biztosan kárpótolni fogják érte. A fényűző otthon, a legjobb üzletekbe szóló nagyvonalú hitelkeret, halálom esetén gazdag örökség. Megvendégelheti a barátait, elme-
het vásárolgatni. Jótékonysági munkát is végezhet, ha ragaszkodik hozzá. Nappal azt csinál, amit csak akar. – A férfi hangja elsötétült.
– Az éjszakái azonban az enyémeek.

Emma nem tudott mit válaszolni. Elviselhetetlen forróság járta át a testét, tetőtől talpig.

– Arra kell számítania, hogy minden este meglátogatom az ágyában, kivéve, ha beteg vagy megvan a havibaja, egészen addig, amíg a fogamzás megerősítést nem nyer.

Emma újra végigpörgette magában a mondatokat. Miután végigfutott az összes lehetséges értelmezésen, arra jutott, amit a legvalószínűbbnek tartott.

A hercegnek nem csupán az arca sérült meg, hanem az agya is.

– Kegyelmes herceg úr, nem érzi magát lázasnak?

– Egyáltalán nem.

– Le kellene feküdnie. Elküldhetem a komornyikját orvosért.

A férfi meglepetten nézett rá.

– Miért, orvosra van szüksége?

– Talán igen – felelte Emma, és a homlokára tette a kezét. Szédítő sebességgel kergették egymást a gondolatok a fejében.

Ha ez a férfi nem zakkant... Lehet, hogy ez valami csapda, hogy a szeretőjévé tegye? Jaj, istenem! Talán rossz következtetést vont le róla azért, mert hajlandónak mutatkozott levetkőzni?

– Maga... – Úgy tűnt, nem lehet mellébeszélni. – Kegyelmes herceg uram, ön azt akarja elérni, hogy beengedjem az ágyamba?

– Igen. Esténként. Az előbb mondtam. Figyel maga egyáltalán?

– Hogyne figyelnék – motyogta Emma az orra alatt. – De egy árva szót sem értek...

– Megkérem az ügyvédemet, hogy készítse el a papírokat. – A herceg visszatért az íróasztala mögé. – Megejthetjük hétfőn is.

– Kegyelmes uram, én nem...

– Akkor kedden.

– Főméltóságú herceg úr, én nem tudok...

– Attól tartok, hogy a hét hátralévő részében eléggé elfoglalt lesznek. – Belelapozott a naptárába. – Búfelejtés, ivászat, beltéri tollaslabda-bajnokság...

– Nem.

– Nem – ismételte meg a férfi.

– Igen.

– Igen, nem... Döntse el, Miss Gladstone!

Emma lassan körbefordult, és körülnézett a szobában. Mi az ördög folyik itt? Úgy érezte magát, mint egy Bow Street-i nyomozó, aki egy titokzatos rejtélyt igyekszik megoldani: *Emma Gladstone és az elveszett méltóság* rejtélyét.

A tekintete az órára esett. Már elmúlt négy. Miután kijut innen, még vissza kell vinnie a ruhát, ki kell fizetnie a lakbért, és el kell mennie a piacra.

Most már nem hátrálhat meg.

Kihúzta magát.

– Kegyelmes uram, ön „cifra hányásnak” titulálta a munkámat. Aztán megparancsolta, hogy vetkőzzek le, pénzért. Mindezek után azt az abszurd kijelentést tette, hogy hercegnévé tesz, és hétfőn már egy ágyban is alszunk. Ez a beszélgetés legalább annyira értelmetlen, mint amennyire megalázó. Csakis arra tudok gondolni, hogy gúnyt akar belőlem űzni.

A férfi erre nyeglén vállat vont.

– Egy ronda remetének is kell valami szórakozás.

– Arra ott van az ivászat meg a tollaslabdázás... Az nem elég? – Emma most már teljesen kijött a sodrából. Az ugratást még éppen elviselte, és tudott nevetni magán, arra viszont egyáltalán nem vágyott, hogy gúnyos viccek céltáblája legyen. – Kezdem gyanítani, hogy Miss Worthing miért hagyta faképnél. Ön felettébb...

– Ronda – fejezte be a herceg a mondatot. – Visszataszító. Szörnyűséges.

– Elviselhetetlen.

A férfi felhorkant.

– Valaki a rossz természetemet veti a szememre? Micsoda üdítő kivétel!

Emma megadó mozdulattal felemelte a kezét.

– Kegyelmes uram, nem akarom tovább zavarni. Odamegyek ahhoz az íróasztalhoz, magamhoz veszem az érméket, és kihátrálok. Lassan.

Óvatos léptekkel el is indult az asztal felé, majd egy karnyújtásnyira az asztal túloldalán álló férfitől megállt. Anélkül, hogy akár csak egy pillanatra is levette volna róla a szemét, összeszedte a két font három shillinget, aztán sietve meghajolt, hogy induljon.

A herceg azonban megragadta a csuklóját.

– Ne menjen el!

Emma döbbenet meredt rá.

Szinte szikrázott a bőre a férfi érintésétől. Mint amikor az ember megfog egy fémkilincset egy hűvös, száraz napon. Hihetetlen energiák vibráltak a levegőben, mintha nem is tőlük származtak volna, csak a köztük lévő térben keletkeztek. Emmát ez valósággal sokkolta. Kihagyott a légzése, a szívverése. Úgy érezte, mintha teljesen levetköztették volna – egészen a lelkéig.

Úgy tűnt, még a herceg is meglepődött. Átható, kék szemével kérdően nézett rá. Aztán zavart pillantást vetett a kezére, mint aki maga sem érti, hogyan került a lány csuklójára.

Emma szíve mélyén a legvadabb remények éltek. Hogy a herceg nem is az a cinikus, megkeseredett férfi, akinek látszik.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Hogy az arca két feléből kirajzolódó szörnyűséges történet mögött ott egy ember – egy magányos, sebzett ember –, aki lényében ugyanaz, mint aki a sérülése előtt volt.

El ne hidd, Emma! Tudod, hogy a szíved a bolondját járhatja veled!

Ekkor a herceg elengedte, és kényszeredetten elmosolyodott.

– Nem mehet el, Miss Gladstone! Éppen most kezdjük jól érezni magunkat.

– Én nem akarok belemenni ebbe a játékba.

Emma összeszedte a maradék lélekjelenlétét, és míg egyik kezében az érmeket szorongatta, a másikkal felkapta a szoknyáját, és kirohant az ajtón.

– Ne is fáradjon azzal, hogy elbúcsúzzon tőlem! – kiáltott utána a férfi.

Nem is fogok.

– Én sem köszönök el. Mindketten tudjuk, hogy visszajön.

Emma megtorpant. A herceg szerint fognak még találkozni.

Édes istenem! Hát ha rajta múlik, akkor hétszentség, hogy nem.

Soha az életben!

– HÁT NEM ŐRÜLET? – Miss Palmer mozdulatlanul állt Madame Bissette divatszalonjának függönnyel leválasztott sarkában, miközben Emma a derékbősségét mérte. – Egyre csak hízok. Biztosan túl sok teasüteményt ettem.

Emma inkább másra gyanakodott. Davina Palmer ebben a hónapban már másodjára jött el hozzájuk, hogy kiengedjék a ruháját. Elsőbálozó kora óta Emma varrta a ruháit, de még soha nem volt rá példa, hogy ennyit magára szedett volna, pláne ilyen rövid idő alatt.

A süteményeknek ehhez semmi közük nem volt.